

DIARI D'UN NÀUFRAG

GERARD BAGUÉ

La deriva dels grumolls

Ed. Llibres del Segle

Gaüses (Empordà), 1997, 127 pàgines.

Diari de la Bel

Divendres, 15 de maig

L'altre dia vaig parlar amb en Gerard Bagué per telèfon, per qüestions de feina: he dut el departament de premsa d'una orquestra i ell és el corresponsal d'El País. I reconec que té el seu morbo, parlar amb una persona que ignora que tens el seu llibre a la tauleta de nit amb l'objectiu (potser mai del tot honest: pel que sembla, ara el prestigi en la crítica literària s'assoleix a costa d'arrencar els ulls a qualsevol escriptor del que anomenaríem *less-sellers*, els «menys venuts», un terreny prou productiu si tenim en compte que els «fabricadors» d'aquest producte som la gran majoria d'escriptors i escriptores del món, de manera que els «professionals» de la Crítica, aquells que fan que l'antic ofici de portera recuperi el seu estatus de poder social, tenen la feina assegurada per la resta de la vida i més i tot) de disseccionar-lo,

examinar-lo, posar-lo damunt la taula de treball i elaborar una hipòtesi (ço és, un judici) amb les vísceres de la història i, si de «professionalitat» es tracta, del mateix autor i tot, no és pas una qüestió de «justícia» sinó de «professionalitat».

Però aquest no és, precisament, el meu estil, perquè jo sóc professional, però de l'*amateurisme*, com la majoria d'escriptors i escriptores que poblen aquest planeta, com, per exemple, el mateix Gerard Bagué. I no és pas qüestió de solidaritat: *La deriva dels grumolls* s'inscriu en l'encara jove tradició literària de la novel·la negra en català que va iniciar el gran Jaume Fuster. El relat, a banda dels personatges decadents i, alguns, típics d'aquestes històries, com l'estudiantet gandul, el poli masculista i greixós, el borratxo de bon cor i un detectiu xuloputes que s'ho fa, és clar, amb la clienta rossa i rica (que per més inri es diu Rosaura) que té una filla okupa i un marit expolític del psoe, de sobrenom popular «el gran follador pelut» (coi, no sé de què em sona, això...), al costat de tots aquests al·licients, deia, un d'afegit: el morbo de tot plegat és que passa a Girona, al barri vell. I el cas és que jo penso, coneixent com conec aquesta ciutat, que aquesta història que explica en Bagué no seria pas estrany que fos certa. A més, queda clar que el tiu hi toca quan fa que el seu personatge més desemparat, en Gregori, desenvolupi una teoria sobre les obscenes relacions que mantenen el *Gran Germà* i la *Gran Mare dels Ous*, "La Caixa".

Tot i així, hi ha una història que queda amputada, estroncada, que l'autor hauria d'haver desenvolupat més si la volia incloure en el llibre o eliminar-la de soca-rel. És la d'un científic, en Balastegui, presumptament guillat i veí d'en Gregori. De totes maneres, el llibre conserva el seu interès i crec que estaria bé regalar-lo amb les guies turístiques de la ciutat: davant tot aquest immens aparador que és la immortalíssima Girona, hi ha un costat negre i obscur que Gerard Bagué ha sabut intuir i retratar perfectament. I dic «intuir» perquè qui arriba al coneixement d'aquesta Girona de les profunditats abissals no en torna mai...

Bé, o això és el que jo penso, al cap i a la fi, només sóc una escriptoreta més en una llarga i interminable llista de noms susceptibles de ser públicament esventrats.

Bel Bosck

